

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg takker for tilslutningen til forslaget fra et stort flertal. Det er jo også sædvane, at de aftaler, vi laver med hjemmestyret, kan få tilslutning, og der er jo heller ikke noget dramatisk i at fortsætte med det bloktilskud, som vi har haft i de senere år.

Hr. Keld Albrechtsen spurgte til sidst om, hvad vi har diskuteret med Grønlands hjemmestyre om deres bygningsrenoveringsproblem, herunder skolerne. Her er det jo fremgået af bloktilskudsforhandlingerne, at man har rejst det over for os, og vi har indtil videre aftalt, at danske myndigheder medvirker til at gennemgå bygningsmassens standard.

Jeg er helt overbevist om, at Grønlands hjemmestyre meget gerne på et senere tidspunkt vil diskutere en bygningsrenoveringsfond eller lignende og selvfølgelig også gerne så bidrag fra Danmark, men det er altså ikke aktuelt i dette øjeblik at diskutere dette.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til det udvalg, der den 1. april i år blev nedsat til behandling af lovforslag om Grønland. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 50: Forslag til lov om ændring af lov om vederlag og pension m.v. for ministre.
Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 3/4 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Forslaget er jo en genfremsættelse. Vi har haft diskussionen adskillige gange, og jeg tror, at jeg

også adskillige gange på regeringens vegne har tilkendegivet, at vi i og for sig er helt åbne over for at diskutere en nyordning af ministrenes vilkår, men at vi ærlig talt ikke synes, at det vil være nogen rimelig ting, hvis det samlet set var en forringelse.

Vi synes også, at en sådan nyordning burde være noget, som et stort flertal af de partier, der tid efter anden deltager i regeringsarbejdet, tilslutter sig. Men det har været vanskeligt at få den diskussion bevæget på et sådant konstruktivt grundlag, vil jeg sige. Jeg har såmænd haft politiske kontakter i flere omgange med det udgangspunkt, men det er løbet ud i sandet hver gang.

Nu forstår jeg, at der i Folketinget skal være nogle overvejelser om Folketingets vilkår, og så er det måske meget fornuftigt i den sammenhæng at se på, om dette brede politiske flertal kunne manifestere sig på de præmisser, som jeg her nævner.

Men indtil det er tilfældet, må regeringen fortsat afvise det her forslag.

Helge Mortensen (S):

Idet også jeg gerne vil henvise til, at der er tale om en genfremsættelse af dele af forslag tilbage fra februar 1994, vil jeg henholde mig til, hvad mit partis ordfører tidligere har sagt i denne sag, og jeg kan i øvrigt tilslutte mig de synspunkter, som finansministeren netop har tilkendegivet.

Jeg skal derfor kun konkludere, at vi i Socialdemokratiet er meget åbne over for at finde nogle mere moderne løsninger på de vilkår, der er for politikere, der er for ministre, både de nuværende, de kommende og også de pensionerede ministre.

Jeg finder også, at der er lejlighed til at inddrage det spørgsmål i forbindelse med de bebudede drøftelser, der hen over sommeren og hen til efteråret skal ske mellem partierne på initiativ fra Folketingets formand og Præsidiumet, drøftelser, som vil ende i Folketingets Udvalg for Forretningsordenen senere på året.

Henning Grove (KF):

Jeg vil også henvise til den debat, som vi havde sidste gang, lovforslaget var fremsat. Her tilkendegav jeg fra konservativ side, at vi var klar til at se på det i en større sammenhæng, men ikke i smådetaljer. Derfor vil vi afvente de forhandlinger, der kommer på et tidspunkt, og gerne deltage i dem.

Margrete Auken (SF):

Det er jo altid underholdende at diskutere den her sag. Normalt er man jo de steder, hvor sagen skal besluttes, omringet af tidligere ministre, der fylder godt op, og som stort set alle sammen har fornøjelsen af at være sat på statsforsørgelse i en ung alder. Jeg synes, det er lidt pinligt.

SF har længe været imod, at forhenværende ministre sådan bare uden videre fik pension. Det er som sagt komisk at se unge, arbejdsudelige mennesker, der ikke fejler noget, være sat på statsforsørgelse sådan lige til deres dødsdag. Og vi vil selvfølgelig som en af pointerne have med, at man ikke får pension, før man er 60 år.

Hvis man så synes, at man får for lav løn – det er der jo nogle herinde der synes de får – så lad os kigge på det.

Jeg har gået de gamle forslag igennem, og jeg er glad for, at ministeren, for jeg ved ikke hvilken gang, siger, at ministeren er villig til at se på en nyordning. Det kan så godt være, at det bliver sagerne om folks boliger, der gør, at vi får en nyordning igennem. Det vil SF selvfølgelig gå ind i med stor aktivitet, og vi vil meget gerne nå frem til et resultat, som vi kan være bekendt alle sammen.

Poul Nødgaard (DF):

I Dansk Folkeparti synes vi, at det her forslag er et godt forslag.

Forslaget indeholder tre hovedelementer. Og jeg tror, det er tre hovedelementer, som finansministeren sådan mere eller mindre gav udtryk for, at han faktisk var mere eller mindre enig i, selv om han ikke gik i detaljer. Jeg har lidt svært ved at forstå finansministeren, for når ministeren er enig i, at der skal ses på et område og der skal ske noget, så ser man jo, at finansministeren både i tide og utide kan få strikket forskellige ting sammen, og at han har de kompetente folk omkring bordet, og så synes jeg, det er svært at forstå, at man ikke får sådan en ting som denne sat på plads.

Jeg tror, at alle i Folketinget er enige i, at man selvfølgelig ikke skal ramme nogen af dem, der er i en ordning, og som har tiltro til, at de får ministerpension. Vi skal heller ikke ramme et ungt menneske på 30 år, som i resten af sin tid kan få ministerpension, men vi skal se fremad og lave nogle regler, der gælder for fremtiden.

Her må jeg nok sige, at hvis befolkningen – det er jo den, vi er sat til at tjene – blev klar over, hvilke overformidable regler der er på det

her område, så tror jeg nok, de ville korse sig noget ude omkring i valgkredsene. Også ude i det socialdemokratiske bagland tror jeg, at en arbejder vil have utrolig svært ved at forstå, at man har så favorable regler for ministre.

Jeg synes, forslaget her er utrolig godt, og så vil jeg spørge finansministeren, om han ikke kunne forestille sig, bl.a. på grundlag af forslaget, at gå positivt ind i arbejdet med at få ændret reglerne, så det bliver ret og rimeligt. Der skal være gode forhold for Folketingets medlemmer og også for ministrene, der påtager sig det tunge job; men det skal altså heller ikke være sådan, at det er ét stort tagselvbord, når man er fratrådt som minister, så jeg kunne godt tænke mig, at ministeren ville løfte sløret for, hvornår der kommer til at finde nogle konstruktive forhandlinger sted om dette emne.

Og så kan det ikke hjælpe, at Venstre og De Konservative, og hvad de nu hedder alle sammen, sniger sig udenom, fordi de eventuelt også kan blive ramt af forslaget. Der bliver egentlig slet ikke nogen ramt af det, for det skal gælde for fremtiden, og derfor synes jeg bare, det er med at få det såkaldte arbejdstøj på.

Arne Melchior (CD):

For ikke at optage Tingets tid og for ikke at optage spaltepads i Folketingstidende skal jeg henvise til, hvad jeg på CD's vegne sagde den 13. november 1997, da forslaget sidst – jeg ved ikke for hvilken gang – var til behandling her i Tinget. Jeg tror, det kommer fra det parti, der i sin tid lancerede begrebet papirusseri.

Jeg holder mig altså til det, jeg sagde sidst, og i øvrigt er CD selvfølgelig meget interesseret i atter en gang at drøfte sagen med Folketingets formand og Præsidiets og i Udvalget for Forretningsordenen og at se den i en større sammenhæng.

Jørgen Estrup (RV):

Det bliver selvfølgelig en antydning monotont, når vi alle sammen går herop og fortæller, at vi er enige i det, vi sagde sidste gang; men det bliver desværre også budskabet fra Det Radikale Venstre, og deri ligger altså, at der på papiret er enighed om mange af de ting, men der sker åbenbart ikke så frygtelig meget.

Jeg blev opmuntret over at høre, at finansministerens dør er permanent åben for videre overvejelser. Det synes jeg er et godt budskab, og jeg synes ikke mindst, vi skal bede de store partier her i Folketinget om at reagere på det,

for vi ved jo godt, at hvis der skal ske noget på ministerpensionsområdet, sker det desværre først, når de store partier får sat sig i bevægelse.

Fra Det Radikale Venstres side skal der lyde en opfordring til de store partier om nu at gå ind i en drøftelse af, hvordan den ordning bør se ud. Vi skal meget gerne deltage og være konstruktive fra radikal side, og jeg kan føje til, at ligesom jeg sagde den 13. november 1997, er vi enige i synspunktet om alderskriteriet om de 60 år, og vi er enige i, at der bør være en fornuftig sammenhæng mellem de afsavn, man har som minister, hvor man er tvunget til at opgive sine hverv, og aflønningen, herunder fratrædelsesordninger. Vi synes i øvrigt også, som jeg sagde dengang, at spørgsmålet om den samlede aflønning, som bør være ens for ministre, sådan set er et regeringsanliggende og ikke et folketingsanliggende.

Jette Gottlieb (EL):

Nu er der jo ingenting, der er så monotont, at man ikke skal holde øje med detaljerne, og jeg lagde mærke til, at finansministeren var mere åben over for, at der er et problem her, der skal gøres noget, end jeg har hørt før. Derfor har jeg en forventning om, at der på et tidspunkt kommer et forslag – og jeg gætter på, det bliver i samlingen, som starter til oktober – som kan finde bredere tilslutning end Fremskridtspartiets forslag.

Når jeg tror det, skyldes det, at Fremskridtspartiets forslag rummer flere ting. Jeg tror f.eks., der er meget bred enighed om at opfatte ministerpensionen som en alderspension og dermed først muliggøre udbetaling af den efter det fyldte 60. år; det synspunkt tror jeg faktisk uden videre kunne vinde flertal. Derimod vil der være meget forskellige modeller til, hvordan man kan løse det andet problem med dobbeltbetalinger til ministre, og her mener jeg, der skal findes en anden løsning. Jeg synes ikke, Fremskridtspartiets løsningsmodel er god i den sammenhæng, men jeg tror, at hvis Fremskridtspartiet delte sit forslag op, ville der være mulighed for at komme i hvert fald et lille skridt hen ad vejen i denne runde.

Jann Sjørnsen (KRF):

I Kristeligt Folkeparti er vi meget positive over for Fremskridtspartiets forslag. Vi kan tilslutte os tanken om, at man først udbetaler ministerpension fra det fyldte 60. år, og jeg synes også, det er vigtigt at se på, hvilke andre hverv man

kan beklæde, samtidig med at man får udbetalt ministerpension, herunder medlemskab af Folketinget.

Vi kan også tilslutte os tanken om, at aflønning af ministre sådan set ikke så meget er et folketingsanliggende som netop et spørgsmål, regeringen selv må afklare, og derfor kan jeg sige, at vi i altovervejende grad er positive over for Fremskridtspartiets forslag.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg kan så som en variation oplyse, at vi kan henvise til, hvad vi har sagt de sidste fem gange, for så vidt jeg kan se, er det sjette gang, forslaget fremsættes.

Venstres standpunkt er fortsat, at vi gerne vil være med til at se på spørgsmålet om ministerpensionens størrelse og om, hvornår den skal udbetales. Men sagen skal, som mange andre ordførere har sagt, ses i en større sammenhæng med de muligheder, der er for fratrædelsesgodtgørelse og den samlede livsløn, holdt op imod, hvad andre får, og holdt op imod, at ministre omgående skal frasige sig alle mulige andre embeder, når de tiltræder, og at de kan fyres fra den ene dag til den anden.

Hvis vi kan blive enige om alt det, er vi naturligvis med i Venstre. Det har bare ikke været muligt at finde en løsning, som yder alle den fulde retfærdighed, men jeg vil da godt udtrykke ønske om, at vi kan gøre det, måske i næste folketingssamling.

Kirsten Jacobsen (FP):

I Fremskridtspartiet er vi faktisk ikke spor overraskede over de taler, der er blevet holdt, for vi har jo vænnet os til at høre dem gennem en lang årrække.

Man står og fortæller heroppefra – næsten alle ordførere, selv finansministeren, og det har finansministeren også gjort tidligere, og det skal han da have tak for – at det er da rigtigt, at her er der et område, vi bør se på, her er et område, vi bør gøre noget ved, men at den ordning, vi skal nå frem til, skal bygge på et stort flertal, osv. Jamen det er Fremskridtspartiet da sådan set helt enig i. Det ville da være det lykkeligste, både for Folketinget og befolkningen, at vi dermed ville sende det signal ud til befolkningen. Jeg vil bare minde om, at det også er baggrunden for, at vi har ulejligt ordførerne og Folketinget med ca. en gang om året at minde dem om, at der bør gøres noget ved dette område.

Begrundelsen for, at vi føler, den påmindelse er nødvendig, ligger i et brev, man fik meget travlt med at skrive hos nogle gruppeformænd, da Fremskridtspartiet første gang tillod sig at fremsætte forslaget. Dette brev er dateret den 3. februar 1994 og er til formanden for Udvalget for Forretningsordenen, og det er undertegnet af så godt som alle gruppeformænd. Det slutter:

»På denne baggrund skal vi opfordre formanden for Udvalget for Forretningsordenen . . . « - det er altså Folketingets formand - » . . . til at tage initiativ til at arbejde på vedlagte grundlag.«

Det nævnte grundlag er netop at se tingene i et lidt større perspektiv.

Dertil er kun at sige, at det er aldrig sket. Udvalget for Forretningsordenen har aldrig beskæftiget sig med dette emne i de forløbne 4 år, undtagen når det har været tvunget til det, fordi Fremskridtspartiet har fremsat forslaget en gang til. Vi synes, det er flovt, at man ikke kan få løst den opgave. Vi synes, det er flovt, at man ikke har nogen som helst problemer med at smide milliardvis af skatter og afgifter ned over befolkningen og samtidig har en så stor ulyst til at fjerne helt åbenbart urimelige fordele for sig selv. Moral, også politisk moral, handler somme tider om at gå foran og vise et godt eksempel, og det er der altså nogle, der har meget svært ved her i Folketinget.

Hvis man ville leve op til noget af det, man sagde lige før, kunne man jo gøre det ved at starte med at sende et signal ud - og vi skal gerne levere de nødvendige ændringsforslag - og sige: O.k., der er i hvert fald én ting, hele Folketinget umiddelbart og med det samme kan blive enige om, og det er, at pension er noget, man får ved pensionsalderens indtræden. Så kan vi løse de andre opgaver bagefter. Der er jo ingen grund til, at man ikke kan få afviklet et åbenlyst uretfærdigt system, selv om alle er enige, fordi vi skal vente på at blive enige om nogle andre forslag senere hen.

Når forslaget nu kommer op i Udvalget for Forretningsordenen, og Fremskridtspartiet - ikke fordi vi synes, det er urimeligt, men af hensyn til Tingets medlemmer, af hensyn til enigheden - tager delen om ministerpensionen ud af forslaget og kræver det til afstemning igen, vil jeg gerne høre, om det så skal stemmes ned, fordi man ikke kan vedtage det isoleret set. Jeg kan næsten holde talen ved andenbehandlingen fra de forskellige partier, men så må de altså også være klar over, at så er det, de har

sagt ved førstebehandlingen, sådan set kun retorik og har ingen mening.

Jeg er helt enig i det, hr. Nødgaard sagde heroppefra, nemlig at forslaget drejer sig jo ikke om at ramme nogen med nogle rettigheder, de allerede har fået. Det er et forslag, som retter sig mod fremtiden, og derfor kan vi simpelt hen ikke være bekendt, hvis vi ikke kan få løst det problem.

Det varer ikke ret lang tid - nogle dage eller måske en uge - før der med det ene eller det andet flertal bliver vedtaget forslag fra pinsepakken her i Folketinget. De forslag rammer danske pensionister, som næsten ikke har noget at leve af i forvejen, og hvis de bor i egen bolig, bliver deres økonomi forringet ganske kraftigt fremover. De pensionister skal altså se på, at de, der er virkelig velbærgede og sidder og hæver en god hyre her i Folketinget, også kan få ministerpension ved siden af, uanset om de er 30, 40 eller 50 år. Det er en åbenbar urimelighed, som simpelt hen ikke må fortsætte, og jeg vil indtrængende opfordre til, at man begynder at tage det, de gruppeformænd skrev til Folketingets formand i 1994, alvorligt. En af dem, der underskrev brevet, er i dag formand for Udvalget for Forretningsordenen, og måske kan vi dermed få gang i tingene.

Arne Melchior (CD):

Jeg vil dog lige minde fru Kirsten Jacobsen, som skruer sig højt op i denne sag - og det har hun al ret til, og jeg ved også godt, det er meget populært at gøre det - at jeg har ikke lavet de ordninger, som er gældende i dag, men jeg har selvfølgelig et vist medansvar for, at de ikke er blevet rettet i mellemtiden.

Men det hele skal jo ses i en større sammenhæng, og det er altså således, at når en person påtager sig at være minister, skal vedkommende afgive enhver anden opgave og må ikke engang sidde i bestyrelse eller lignende i noget forhold.

Hvis man, når man ophører med at være minister, er i offentlig tjeneste, får man jo ingen ministerpension, og man har heller ikke så svært ved at komme i job igen, for man mister ikke sit job og sin anciennitet på grund af ministerjobbet. Men hvis man er fra den private sektor, er det, alt efter alder og hvordan omstændighederne omkring ens ophør som minister nu måtte være, altså ikke helt nemt at blive anbragt. Der er masser af stillinger, som den pågældende kunne være meget egnet til, men som

man i det private erhvervsliv ikke ønsker at ansætte en eksminister i. Sådan er det simpelt hen, og andre mennesker i høje positioner, f.eks. direktørstillinger, kender til det samme. Når de afgår fra det pågældende job, vil man ikke ansætte dem som lagerchef eller kontorchef i et andet firma eller det samme firma, og direktørstillingen er optaget i mellemtiden, så der er et problem. Det skal også ses i denne sammenhæng.

Det skal også ses i sammenhæng med, at ministerlønningerne i Danmark er rekordlave, og at der her altså må være en kende compensation. Finansministeren i dette land tjener mellem en fjerdedel og en tiendedel af, hvad et antal bankdirektører tjener, skønt finansministeren så sandelig ikke har mindre ansvar eller mindre beløb at skulle jonglere med. Derfor er det altså ikke helt så enkelt – jeg vil næsten sige babyagtig enkelt – som fru Kirsten Jacobsen fremstiller det, altså som om der sker en stor uret mod andre mennesker på grund af de ordninger, der her er tale om.

Det er jo meget sjældent, at vi har ministre på 30 år. Jeg ved godt, det er sket, og at der for tiden også er en enkelt eller halvanden sådan, men det er altså ikke noget, der har kostet staten eller skatteyderne ret mange kroner. Og når man tænker på, hvordan de har arbejdet alt for billigt, mens de var ministre, og hvad det har betydet af afsavn – også senere hen i deres liv – synes jeg, det sætter tingene bedre på plads end den som sagt forenkledte fremstilling, vi fik før.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg synes ikke, det er spor babyagtigt, men jeg synes heller ikke, det er så enkelt, og jeg synes heller ikke, det er et så lille problem, som hr. Melchior vil gøre det til.

Må jeg ikke minde hr. Melchior om, at dette Folketing har jo vedtaget – også med hr. Melchiors stemme – at indføre en sådan ordning med, at pensionen udbetales ved det 60. år, altså ved pensionsalderen, for landets borgmestre, uanset hvor længe de har været borgmestre, og uanset hvilken stilling de har haft. Det havde hr. Melchior ingen problemer med at stemme for, og det er nøjagtig det samme, vi nu foreslår, når det drejer sig om ministre.

Og må jeg så ikke godt lige minde hr. Melchior om, at det kan godt ske, ministerlønningerne her i Danmark er lave set med hr. Melchiors øjne. Men vi har jo en tradition for i Danmark, at ministre samtidig er medlemmer af

Folketinget, og det giver jo et lille løft – hvor uanseligt det i hr. Melchiors øjne end måtte være – til den meget lave ministerpension, så de fleste af dem runder en god million. Dette tillæg som folketingsmedlem får man jo, uanset om man rent faktisk er medlem af Folketinget eller ej, det er der jo sørget for i den såkaldte lex Philip-ordning.

Men jeg vil slet ikke afvise, at ministre skal have en ordentlig løn, og jeg er enig med hr. Melchior i, at når ministre skal afsige sig alle andre hverv, kan man godt bringe nogle i en kedelig situation, når de slutter med at være minister ganske kort tid efter, at de er tiltrådt. Jeg er sådan set enig med hr. Melchior i, at det er måske heller ikke rimeligt, og det er der måske god grund til at gøre noget ved. Det kan da godt ske, at de 2 års ventepenge, ministre får i dag, ikke er tilstrækkelige, og det kan da også godt ske, vi skal til at skelne imellem, om en minister har været ansat i den offentlige sektor eller i den private sektor. Men jeg synes egentlig ikke, det er rimeligt, at en minister, som går fra at være minister over til at blive medlem af Folketinget – og det er dog en eller anden form for offentlig tjeneste – også kan hæve sin ministerpension.

Der er mange urimeligheder, men vi kunne starte med det helt åbenbare. Man kunne vedtage som princip, at pension er noget, man får, når pensionsalderen indtræder, sådan som det gælder for alle andre grupper i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det er kun for at bringe tingene på det rette med millionen. Der er altså langt til millionen fra den gage, en minister har, inklusive folketingsvederlaget.

Jeg ved selvfølgelig udmærket, at i ministergagen er folketingsvederlaget indregnet, enten vedkommende er medlem af Folketinget – hvad de fleste dog er – eller ej. Det ved jeg godt, og det var indeholdt i det, jeg sagde, at en finansminister tjener mellem en fjerdedel og en tiendedel af, hvad et antal bankdirektører og andre chefer i erhvervslivet tjener.

Og med de gyldne håndtryk og de direktørpensioner, der er gældende i dette land, vil jeg bare høfligt og ikke på egne, men på andres vegne – jeg er faktisk fyldt 60, sig det ikke til nogen, lad det blive mellem os – sige, at jeg synes, den hetz, der drives, er urimelig. At der

skal kunne tales om det, er helt klart, og jeg sagde også i min ordførertale, at vi er klar til at drøfte det i Udvalget for Forretningsordenen og med Folketingets Præsidium. Men det skal bare ikke udbasunerer over for folket, at vi sidder herinde og forgylder hinanden, for det gør vi ikke.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Forslaget her er ikke fremsat for at drive hetz mod nogen. Jeg har oven i købet sagt, at der kan være ting og sager, som måske ikke er helt hensigtsmæssige, og dem vil vi også være villige til at se på. Men min hovedpointe er, at et princip om, at pension er noget, man får, når man når pensionsalderen, bør vi kunne blive enige om at få vedtaget.

Om vi så kan få vedtaget at rette op på nogle andre urimeligheder bør vel ikke afholde os fra at starte med det, vi allerede er enige om, og jeg synes ærlig talt – og lad det så være min afsluttende bemærkning – at når et meget stort flertal af dette Tings gruppeformænd den 3. februar 1964 kan skrive, at de mener, man bør starte med at gøre noget, så er det altså ikke for tidligt, man begynder at trække i arbejdstøjet og viser befolkningen, at man altså også mener det, man skriver, at det ikke bare er ren retorik. Det er egentlig det, der er grunden til, at vi bliver ved med at fremsætte forslaget, og jeg kan bare sige, at det gør vi, indtil der kommer noget frem.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Forretningsordenen. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 85: Forslag til lov om den selvstændige offentlige virksomhed DSB og om DSB S-tog A/S. Af trafikministeren (Sonja Mikkelsen). (Fremsat 6/5 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Søren Hansen (S):

Uden ændringer går det ikke, og for den sags skyld kan det heller ikke køre. Selv Jernbanemuseet må hele tiden undergå ændringer og moderniseringer for at leve op til nye muligheder og nye krav.

Hvis man ikke er i stand til at ændre sig, går tingene i stå, og hvis man et øjeblik forestillede sig den situation, at DSB ikke havde tilpasset sig og ændret sig teknisk, økonomisk, strukturelt osv., ja, så var tingene ikke gået. Så var de gået i stå. Ikke alle ændringer er nødvendigvis af det gode, men jeg føler mig temmelig sikker på, at de ændringer, vi her står med, vil skabe bedre og mere effektive forhold for jernbanedriften i Danmark til gavn for trafikssikkerheden, til gavn for miljøet og til gavn for de masser af mennesker, der ikke er udstyret med egen bil.

Uden de ændringer, vi gennem de seneste år har gennemført, når det drejer sig om strukturen og nedsættelse af bestyrelse og adskillelse af baneoperatører osv., føler jeg mig sikker på, at vi ikke havde opnået den lange række af klare forbedringer, vi har kunnet konstatere gennem den seneste tid. Jernbanedriften er blevet hurtigere, mere miljøvenlig og langt mere kundeorienteret, end vi har oplevet tidligere. Men vi skal videre, og derfor dette forslag, som giver en klarere adskillelse mellem DSB og staten og også sikrer DSB handlefrihed og en mere forretningsorienteret, mere effektiv drift.

Der bliver lige konkurrencevilkår for DSB og andre operatører på de danske skinner, og det anser jeg for at være vigtigt. Med forslaget får DSB og DSB S-tog A/S desuden friere rammer, når det gælder om at finde lånemuligheder, og økonomisk struktur til at sætte ind på nye satsningsområder.

Jeg tror, vi med de foreslåede ændringer får et bedre grundlag, når vi inden længe skal i gang med nye rammeaftaler, som efter vores